НЕЗАВИСИМ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

НОВА ЗОРА®

www.novazora.net

www.zora-news.com

Г.С. Раковски: Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини

ВТОРНИК, 4 ФЕВРУАРИ 2020 г. ЦЕНА 1 ЛВ. СОФИЯ ГОДИНА XXIV (XXX) БРОЙ 5

ДЕНЯТ, В КОЙТО РИБИТЕ ИЗПЛУВАХА

Петко ПЕТКОВ

Пресушени язовири, отровени реки, мръсен въздух и *„лов на лисици“*, **сиреч на руски шпиони – това е веригата от** *„успехи“* **на третото правителство на Бойко Борисов. Дори рибите разбраха това, което управляващите упорито отричат, - че екологична политика в България на практика няма. Има само празно дърдорене, престъпна безотговорност, безхаберие и бездействие, гарнирани с прокурорски заплахи към критиците на властта и акции срещу въображаеми руски шпиони.**

Освен с поредицата от **гейтове**, третият мандат на Бойко Борисов ще се запомни и с **екологичната катастрофа,** довела до ареста на **министъра на околната среда и водите Нено Димов,** а по-късно и на **бившия шеф на ВиК Перник Иван Витанов и временно изпълняващата длъжността кмет на миньорския град по време на местните избори Севдалина Ковачева.** За жалост на перничани **това не напълни язовир** *„Студена“*, **нито им докара вода от язовир** *„Белмекен“*, **понеже се оказа, че тръбите за обещания байпас са още в… Испания!** А може и още да не са произведени, както американските изтребители **F-16 Block 70, които правителството предплати, за да ги получи чак през 2024 г.!**

На стр. 2

"ДЖОКЕР" - ИДЕОЛОГИЧЕСКАТА ГРЕШКА НА ХОЛИВУД

Александър ГОЧЕВ

Холивуд направи грешка. Верноподаническият неолиберален Холивуд направи сериозна грешка с филма *Joker,* **с неговото скрито и скривано послание:** *Ежедневието като филм на ужасите.* **И то къде - в цитаделата на демокрацията и просперитета.**

Критиките срещу филма, че рекламира насилието са чисто и просто заравяне на главата в пясъка, с цел да не се възприема като отражение на реалното насилие в ежедневието. Образът на Джокера, този на екстремален нихилизъм, саморазрушително насилие с кикотене пред отчаянието на другите, образ на морална перверзия, не носи каквото и да е позитивно послание.

Търсенето на изход си е проблем на зрителите, оставени на *"дъното"* **с реализацията, че явно съвсем не е достатъчно да играем рекламираната игра на тези, които управляват света, играта породила Джокера. С други думи да приемем, че неолибералната демократична система е най-добрата възможна, че е напълно достатъчно само малко да се коригира като се направи по-толерантна.** В това *"по-толерантно"* направление

днес всеки може да изглежда социалист:

Бил Гейтс твърди, че е социалист, Марк Цукерберг казва, че е социалист; Бърни Сандерс, кандидат президент, предлага социалистическа платформа... Образът на Джокера, обаче, е с много по-радикално послание. Той резонира по-скоро с картината на **Казимир Малевич,** *"Черен квадрат"*: **фундаменталeнно изчистен протест - редукция до нищото, както заключава философът Славой Жижек; и както мисли Майкъл Мур, легендарният режисьор с Оскар по документалистика.**

Днес протести срещу неолиберално статукво, срещу *"най-добрата възможна система"*, **избухват по целия свят и то даже в области със сравнително висок просперитет, а и с различни политически системи - Хонг Конг, Франция и Каталуния като примери тук, с протести до голяма степен за запазване на привилигировано статукво.** Освен искания засягащи икономиката се изтъква на преден план необходимостта от **колективни и индивидуални свободи, лично достойнство и смислен живот.**

На стр. 2

ISSN 1310-8492

ЗОРА Е !

ДЕНЯТ, В КОЙТО РИБИТЕ ИЗПЛУВАХА

От стр. 1

Кабинетът *„Борисов-3“* **дава вид, че денем и нощем работи за разрешаването на кризата с водата и боклука, въпреки** *„провокираните от опозицията“* **протести на граждани пред МРРБ и МС, и внесения от БСП вот на недоверие в НС.** При сблъсъка на протестиращите с полицията на 27 януари, дори имаше 40 обгазени и двама полицаи бяха ранени. **Организиран от ПП** *„Възраждане“*, **той бе пълна демонстрация на непукизъм на управляващите към яркото народно недоволство. На митинга не мина без провокации, но нито една от медиите не съобщи за предизвикателството на служител от МРРБ. Това е то да имаш медиите под контрол.** Както се очакваше, **вотът на недоверие не събори кабинета**, но свали маските на фалшивите опозиционери в парламента: **от 235 гласували, 102 бяха** *„за“*, **124, в това число** *„независимите“* **от** *„Атака“* **гласуваха** *„против“* **и 9 (всичките от** *„Воля“*) **се въздържаха. Въпреки това вотът свали маските на фалшивите опозиционери в парламента.** От *„Атака“*, която отдавна е заприличала на язовир, стигнаха дотам да твърдят, че **не били получили покана за консултации от БСП, макар че седмица преди вота от екрана на партийната им телевизия** *„Алфа“* **задаваха** *„неудобни“* **въпроси на Столетницата. Например, какво ще направи с американските военни бази у нас, с минималната и средната работна заплата, с пенсиите, с американските ТЕЦ-ове и с антируските санкции?...** Т.е. все въпроси, които би трябвало да се задават на управляващите, част от които е и партията на Волен Сидеров.

В разгара на тази полемика, прокуратурата обвини в шпионаж двама руски дипломати, а МВнР привика руския посланик и му нареди въпросните дипломати да напуснат страната в срок от 48 часа. Единият от дипломатите търсел информация за избирателната ни система, а другият – за енергетиката.

И кое от двете е тайна,

която никой не бива да узнае? **Това че у нас процъфтяват корпоративният вот и търговията с цигански гласове? Или че Изборният кодекс се ремонтира винаги в дванадесет без пет преди избори, без да се изчистят изборните списъци от мъртви души? Тайна ли е че Европа рано или късно ще ни наложи да затворим всички ТЕЦ? Тайна ли е че на площадката в Белене вече трета година ръждясват под найлона два руски ядрени реактора? Или е тайна това, че един второразреден чиновник от Държавния департамент на САЩ ни заповяда да спрем изграждането на** *„руския“* **проект, който Борисов нарича** *„Балкански поток“*, а пък той е просто продължение на *„Турски поток“* **през България? По същия начин, по който по време на правителството на Пламен Орешарски трима американски сенатори, водени от покойния вече бивш военнопрестъпник от Виетнам Джон Маккейн, спряха проекта** *„Южен поток“*.

От Москва квалифицираха последния русофобски акт на София като провокация и обещаха да отговорят реципрочно. Затова пък посолствата на **САЩ и Великобритания** приветстваха действията на българските власти, показвайки **недискретно кому те са изгодни и кой е поръчителят на поредната антируска провокация.** У нас със сигурност има и американски шпиони, но никой не ги преследва. Може би, защото те са в правителството, както предположи Боян Ранделов в предаването *„Фронтално“* на телевизия СКАТ (**25.01.2020**).

Очевидно не ще да е било случайно *„претоплянето на вчерашната манджа“*, **сгответа през 2015 г. с опита за** *„отравяне“* **на оръжейния бизнесмен Емилиян Гебрев.** Някой бил намазал с отрова дръжката на колата му, **според прокуратурата на Гешев.** Акт, който е точно толкова не доказан, колкото и *„отравянето“* **на Сергей и Юлия Скрипал в Солсбъри години по-късно.** Да не забравяме и визитите на **Цацаров и Гешев в САЩ,** както и **питането на последния към Конституционния съд относно имунитета на държавния глава и понятието** *„държавна измяна“*. **Трябваше ли Гешев да стане главен прокурор, за да научи от Конституционния съд неща, които дори завършилите Милиционерската Академия по право трябва да знаят? Явно чрез Гешев някой размахва пръст към президента Радев, опитвайки се да парализира всякаква критика спрямо следваната от правителството вътрешна и външна политика.** Или пък в опита си да *„профилактира“* държавния глава, **Гешев връща услугата на онези, които го поставиха в стола на главния прокурор. По-добре да беше попитал Конституционния съд, дали след като министрите отговарят за делата на своите подчинени, премиерът Борисов трябва ли да носи и съдебна отговорност за своите министри на регионалното развитие и екологията?** Или пък, **как се наказва прокурор, огласил неправомерно данни от подслушани разговори на държавния глава, преди да е приключило досъдебното производство? Още повече, че КПКОНПИ, която през април 2019 г. е проверила сигнали за конфликт на интереси от страна на генерал Румен Радев в качеството му на командир на ВВС, на 31 юли 2019 г.. е приела решение, че не е установен такъв конфликт.** Според член 145-а на НК, цитиран от адвокат Даниела Доковска пред вестник *„Дневник“*, варианте са два. Първо - лице, което използва информация, **събрана чрез СРС извън нейното предназначение за опазване на националната сигурност или за целите на наказателното производство, се наказва с лишаване от свобода до 3 години и глоба от 500 лв. Второ - когато деянието е извършено от длъжностно лице, придобило информацията в кръга на неговата служба, наказанието е лишаване от свобода от 1 до 5 години и глоба от 5000 лева.** Т.е., и **в двата случая затворът е гарантиран. Ако** разбира се **България беше наистина правова държава, в която има върховенство на закона, а не злоупотреба с неограничена власт. Включително от прокуратурата, която изпълнява политически поръчки на изпълнителната власт и на чужди посолства и правителства.**

Но, освен **отклоняване на вниманието** от водната и боклучавата кризи, последното доказателство, за което са **тоновете умряла риба в река Марица, новата вълна на антируска и антипрезидентска истерия цели провалянето на двата последни** *„руски“* **енергийни проекта в България: – продължението на** *„Турски поток“* **и проекта АЕЦ** *„Белене“*. Неслучайно **министърът на енергетиката Теменужка Петкова бе привикана във Вашингтон за обсъждане на нашата енергийна сигурност. Разбирай, на енергийната ни (не)зависимост: не изобщо, а само от Русия.**

Явно **Борисов не е успял да убеди Тръмп, че България просто разширява своята газопреносна мрежа, а не продължава** *„Турски поток“* към Сърбия и Южна Европа. Видеокадрите от строителството на *„Балкански поток“*, които **той засне от хеликоптер като алиби пред Путин, ще останат в политическата ни история като най-жалък опит за измама не само на Русия, а и на страните по трасето на** *„Балкански поток“*. След като **преди време се похвали пред Американската търговска камара в България, че лично е спрял три руски енергийни проекта, сега Борисов може да рапортува пред Белия дом, че окончателно е погребал енергийната ни зависимост от Русия.** След това може да си ходи в Банкя. Дали там ще пише Мемоари, или ще дава непоискани от никого съвети и препоръки, както Иван Костов и Росен Плевнелиев – все едно! **Въпреки, че благодарение на ПГ на ПП** *„Атака“* и на *„несистемната опозиционна“* партия *„Воля“*, **Борисов и ръководената от него партия-феод ГЕРБ избегнаха своеобразния парламентарен** *„импийчмънт“*, **те са политически пътници. От власт ще ги свали не опозицията в НС, а опозицията на улицата – стотиците хиляди граждани, подложени на екологичен и социален геноцид. През февруари 2013 г. първият мандат на Борисов приключи предсрочно, заради зимните протести срещу надутите сметки на ЕРП-тата.** А през зимата на 2020 г. кабинетът може *„да се удави в безводието“* **на Перник, Шумен, Разград, Търговище, Ловеч, Ботевград и дори Сливен, Бургас и Варна.** Или *„да обърне корема“*, както **изтровената риба в Марица, Искър, Осъм, Вит и други реки, язовири, езера и блата.** Изпепелената растителност в Драгоманското карстово блато и в Шабленското езеро също се прибави към *„активите“* на герберско патриотичното управление. Да видим как ще свърши пиар акцията на **Валери Симеонов,** Бойко Борисов и компания срещу шума и частните лотарии… Много **вероятно е Борисов да даде заден ход, както много пъти е смекчавал социалните протести, хвърляйки милиони през прозореца на МС:** *„Аз давам!“*.

Не стигат безводието и боклуците – местни и вносни, ами и грипът завърлува у нас. Само коронавирус ни липсва, но при **надигащата се нова бежанска и мигрантска вълна, и той може да пристигне тук, преди да са открили ваксина срещу него.**

За земетресение от рода на това в Елязъг и Малатия (Източна Турция) да не говорим. И там откриват с късна дата, че бетоновите колони на рухналите сгради са с нулева устойчивост. Странно е все пак, че **обясняват разрухата с използването на** *„дере куму“*, тоест **речен пясък.** Докато при голямото земетресение в Североизточна Турция през 90-те години на миналия век, в развалините на рухналите сгради откриха **черупки на морски охлюви**, строителите бяха използвали **морски пясък!**

Въпреки пораженията от земетресението и предупрежденията на сеизмолозите и еколозите, **Ердоган не се отказва от проекта** *„Канал Истанбул“*. *„Остави Канала, виж земетресението!“* **– съветва го Хюсеин Алан, председател на Съюза на инженерите геолози в Турция.** (*„Джумхуриет“*, 26.01.2020).

И у нас, както и в Турция, главният проблем е философията на управлението, свеждано до фактическо самоуправжие. Само затворниците не са се обръщали досега към *„Премиера Слънце“* Бойко Борисов, за да им реши проблемите. **Аналогични са и подборът, и назначаването на** *„калинки“* **в различните управленски структури.** В управленската програма **на ГЕРБ всичко е приоритетно.** Поради което всъщност **нищо не е приоритет, особено екологията.** Дори **Кристалина Георгиева като директор на МВФ съветва България да не изостава от екологичните политики.** Но не й достига смелост да **препоръча на правителството затварянето на американските ТЕЦ-ове,** или преразглеждането на договорите, които им **осигуряват привилегировано положение на уж либерализирания енергиен пазар: цени на произведената еленергия в пъти по-високи от тези на АЕЦ** *„Козлодуй“*, **плюс държавни гаранции за дългосрочно изкупуване на енергията. За парите, които получава ТЕЦ-ът на Доган във Варна, за да поддържа студен резерв – да не говорим.**

"ДЖОКЕР" - ИДЕОЛОГИЧЕСКАТА ГРЕШКА НА ХОЛИВУД

От стр. 1

Така се вижда и общото с **екологичните движения и феминистките сражения,** имайки предвид истинските феминистки проблеми, а не санитарно обработените холивудски проблеми на движението *MeToo,* използувано често за разчистване на лични сметки. **За реални проблеми на жените можем да се огледаме, например, в Мексико Сити, където хиляди жени са отвличани всеки месец от градското метро, публично и посред бял ден, и даже вагони само за жени не решават проблема. И това е ситуацията само в метрото.**

Добре дошли в ада:

миньорският град Ла Ринконада в Перу" е заглавието на статията от Андре Витчек (Andre Vltchek), **философ, новелист, продуцент на филми и разследващ журналист.** Град - квинтесенция на **турбо капитализма** с мини за злато, разположен **на 5000 м. над морското равнище, най-високото населено място в света с 50,000 жители, много от които натровени с живак. Място където никой не знае броя на редовно изнасилваните жени и деца. Място на безогледна проституция, където закон и ред не съществуват, където млади момичета са изпращани да** *"рециклират"* **градски и промишлени боклуци и всички мъже работят в животински условия с надеждата да спестят малко пари рискувайки здравето си, едва успявайки да останат живи.** Иска ми се да видя **как Джокера би изглеждал в Ринконада, за която не се снимат холивудски филми,** не се пише и говори по неолибералните медии, заети изцяло да отразяват и оплакват *„трагедията на живота“* **в страни като Никарагуа, Боливия и Венецуела, успели отдавна да ликвидират язви като Ринконада.**

Какво имаме от другата страна

Съвременната геополитическа концепция на Запада е, че само демократични страни могат да реализират велики победи, че успех може да се постигне само с демокрация, че победа над злото може да реализира само демокрацията. От тази платформа става ясно защо всички сражения в днешната информационна война ни приличат и по тактика, и по стратегия, планирани сякаш по калъп от един и същ *"генерален щаб"*. Даже такъв един екстремален по трудност пример, **борбата за пренаписването на историята на Втората световна война, върви по стандартна логика.**

Според нея **истинският победител в тази война не би могъл да бъде СССР,** всеизвестната *„империя на злото“*. **Единствен възможен победител е бил и е обединеният демократичен Запад, който е победил, защото не е могъл да не победи, а СССР не е победил, защото по принцип не е могъл да победи.** И още, мястото на тоталитарни режими като този на Сталин (и Путин) е там, до Хитлер, още повече, че **Сталин и Хитлер са тези, които са започнали войната, с договора Молотов-Рибентроп.**

Това е истинската и правилна линия за ревизия на цялата история на Втората световна война, която ревизия единствено е в пълна хармония с неолиберално-демократичната политическа концепция на Запада. **За налагането на тази концепция се полагат огромни усилия и се плаща колкото трябва.**

Друг принципиален белег на неолибералния Запад са перманентните усилия за **повече печалба с всички средства,** които, по право, са и неоспорим прерогатив на финансово-индустриално-военния хегемон. **Този хегемон окончателно се установи на трона през 1990-те години, след разпадането на СССР,** със стандартния девиз: *"Ние сме победителите, а вие сте победените!"* Т.е. не може да има съмнение, че на Победителя се полага всичко. **От тази позиция е очевидно, че каквито и да са преговорите за сътрудничество и разбирателство, не могат да имат някакъв особен смисъл за победителя.** Лидерът няма никакво намерение да се отказва доброволно или недоброволно от лидерската си позиция. Има известен комплекс от временни проблеми, които създават трудности, но те не са фатални и **при наличие на световна финансова доларова система тези трудности са на нивото на лека хрема. От кого в нашия свят се страхуват американците, че да искат да се договарят за нещо си с някого? И по каква причина те трябва да седнат и да преговарят с този или онзи за каквото и да е?** Руснаците имат добро оръжие, но хегемонът не се страхува за себе си до степен, че да започне каквито и да са сериозни преговори. Например, **абсолютният приоритет на междупартийната предизборна битка в САЩ** в момента, показава пределно ясно кое е неотложно и кое е пренебрежимо, дори напълно.

Политика по каубойски

Конкуренцията от страна на Китай е друг по-съществен ежедневен проблем главно поради възможността за **отпадане на долара като световната валута.** Този проблем засяга стандартното класическо невоенно оръжие на американците от край време, **санкциите**, които се осъществяват именно **чрез тази доларова система - без нея на практика няма санкции.** Последни илюстративни епизоди за поведението на лидера по горната схема са от сагата *"Северен поток 2"* и **убийството на генерал Сулеймани в Ирак.**

Друга специфика е, че и най-малкото отклонение от линията на хегемона се приема от него като тотално поражение и като особено лош пример за подражание в случай на маломощни странидисиденти от сорта на южноамериканските. По тази линия и **най-малкото стабилизиране на** *"победените"* **с потенциалната възможност за самостоятелна политика предизвиква раздразнение и сериозни опасения за промяна на стаукото.** Такава една нагласа естествено определя **истерична нетърпимост** и към най-малките усложнения и показва тотално пренебрегване на стратегическо мислене от рода на *"Загубена битка, но спечелено сражение"*. Налага се холивудският образ, че **САЩ провеждат международната си политика по каубойски, с крака на масата.**

Трябва да се отбележи, че другата мантра, тази, за **технологически прогрес и даже революция като ключ към благополучието на човечеството съвсем не означава наличие на прогрес в човешките отношения. Преди да започнат и Първата, и Втората световни войни,** е говорено и реализирано много по отношение на **технологичен прогрес, а резултатът е катастрофално обратен - милиони и милиони убити и още повече милиони страдащи на фона на върхови за времето си технологични постижения.** Прогрес в областта на технологиите има, а прогрес в човешките отношения, пренесени на следващо технологично ниво, няма, поне в първо приближение.

Ако искаш мир...

В унисон с противоречивата човешка душа, чийто характер се оказва независим от еднопосочното движение по технологичната координата, започва да се налага старото и наглед противоречиво правило: *"Ако искаш мир готви се за война"*. Това правило съвсем не изглежда **безмислено след като на фона на днешните грандиозни техно-философски неолиберални предвиждания за светло бъдеще на човечеството така и не изчезва перманентният рефлекс на силния да граби каквото може и да налага световен ред изгоден само на него.** С всякакви средства и напълно безкомпромисно. Единствената известна засега и изпитана спирачка, **е реалният страх за собственото му просъществуване,** а не перманентния пропаганден театър с военни игри, провокации и локални краткосрочни войни с единствен бенефициент - **военно-промишленият комплекс на хегемона.**

Пример за истински театър на ниво достойно за *"Оскар"* е **наказанието на Сирийския** *"режим"* **за химически атаки срещу мирното население,** наказание администрирано мигновено, краткосрочно, и супербезопасно **за главния режисьор.** И абсолютно безполезно от каквато и да е гледна точка. За всеки случай **истинският военен конкурент и потенциален анихилатор на хегемона беше предупреждаван прецизно точно за всички детайли на сцените на наказанието. Защото недай си Боже!** А *"Оскар"* **за документален филм за високохуманитарната роля на Белите каски, би бил присъден в този случай, ако вече не им беше присъден през 2017 за подобен театър с тяхно участие.**

Какво да се прави, прави ли се, кой и как го прави

На практика се прави това, което **само задълбочава безизходното положение сигнализирано от Джокера**, да не говорим за търсене на възможен изход. Според редактора на *The Wahl Street Journal*, *Джералд Сейб* (*Gerald F. Seib*), на фона на нарастващи популистки и националистически настроения, демокрацията губи позиции по целия свят, включително в **Европа и САЩ.** Изследователи от *Vanderbilt University* са достигнали до извода, **че има риск за още по-голямо нейно отстъпление в Съединените щати.**

Вече става ясно, че на практика се прокламира *„Нов ляв прогресистки интернационал“* с цел да се разруши *"Стария свят"* и **да се създаде нов, без граници и национални държави, без национални интереси, нещо като нов Троцкизъм. Обявена е война на традиционното общество и на традиционните ценности** като се проповядва и реализира масово **секуларизъм, морален релативизъм, трансексуализъм** (**трансджендеризъм**) **и по същество духовна перверзия.**

На стр. 4

"ДЖОКЕР" - ИДЕОЛОГИЧЕСКАТА ГРЕШКА НА ХОЛИВУД

От стр. 3

Доброто става зло; традиционната честност изчезва като признак за идиотизъм, изместена от лъжата като доминиращ операционен фактор (който има по-добър адвокат той е прав, а на най-висока почит е най-дебелоокото професионално лъготене); предателят се счита за национален герой (ако се бори с каквито и да са средства за сваляне на заклеймено отвън *"ретроградно"* национално правителство); геният е извън морала - винаги е оправдан в действията си по простата причина, че е гений и то особено ако е *"наш"* гений, с постлогичното инверсионно следствие, че ако си извън морала може да се считаш за гений.

Започва да се шири антинаука,

(например, с вече все по-популярното вярване, че земята в същност е плоска, че за **опазване на Майката Природа** трябва да се **действа незабавно, защото след 12 години ще бъде късно**. *"Зелените"* **с новите си инфантилни идоли не се шегуват: всичко е изчислено съвсем точно - 12 години! Изобщо, във всяка наука, която противоречи на най- и единствено** *„правилната идеология"*.

Започнал е истински лов на вещици начело с джендър идеолозите, на много места лов утвърден законодателно, отразяван най-своевременно и подкрепян безрезервно от *„прогресивните световни медии"*. **Спектърът на този идеологически кретенизъм е толкова широк и интезивен, че стават неизбежни жертвоприношения на някои от собствените му апостоли** - новина за първа страница и доказателство за стремеж към идеологическа чистота. **Без джендърно робство! Неизбежните джендърни жертви - настрана.**

И отново се надига от небитието **зловещата глава на презряната диалектика:** моралната перверзия като главен метод в **тоталната война** срещу класическата цивилизация, запазена марка **на същия този Запад**. Тази непригледна картинка се скрива донякъде от **мътния поток** на масовата култура, която от своя страна **успешно размива разликата между това, което не бива и това, което може да се прави, най-ефективно заличава разликата между пошло и непошло.**

Малко за освежаване на понепросветените: всяко ограничаване на правата на шофьорите и пешеходците се квалифицира като **неолиберална идеологическа ерес,** следователно, трябва да се отмени. Оставяме на вас да си представите **движението в София без пътни знаци и светофари, да не говорим за градове като Лос Анжелес и Ню Йорк.**

Тенденции

Няма джендърна тенденция по целия свят. Има друга тенденция и тя е следната: Западните страни, благодарение на икономическия си и военен ресурс, се опитват да наложат

собствения си културен код на останалия свят. Това е истинската тенденция. Целият свят, обаче, не е *"западен"* и не се опитва да става такъв. Другата част на човечество не е такава и не се опитва да става такава. Т.нар. **западни ценности**, налагани като неоспорим еталон за вся и всьо, отдавна са **компрометирани** на първо място от самия Запад и не стават за ефективна пропаганда по простата причина, **че днес като идеал се рекламират антиценности заедно с кардинална промяна на смисъла на основни понятия във всички направления.** Менторите на неолиберална пропаганда, базираща се регулярно на **фалшиви новини** (цитат: **Доналд Тръмп**), **осигуряват пълно затъмнение по отношение на всякакви неизгодни събития и факти и най-професионално осъществяват безпощадно преследване на източници от рода на Уикилийкс. Установката е, че Новите Суперценности са единствените такива и просто други няма.**

Има и куриози, разбира се: **според режисьора Кончаловски,** един от екс-любимците на западните либерали, ако **днешният западноевропеец иска да види класическите ценности на изчезващата Западна цивилизация, най-презрително осмивани там, съвсем скоро ще трябва да се поразходи като турист до ретроградната и изоставаща Русия.**

Този ефект показва и още нещо, за друга една **западна мантра,** според която трябва най-напред да **подобрим значително икономиката си и чак тогава можем да си позволим лукса да се занимаваме с духовни ценности!** Работата е там, че докато се фокусираме единствено на сизифовската борба по западни алгоритми за **по-добра икономика,** неясно за колко време, **от духовните ценности може и нищо да не остане.** Не трябва да се забравя и нещо много важно. **Всяка фундаментална дискусия по темата за духовните ценности се блокира моментално по простата причина, че като еталон се налагат Западните ценности, по които не може да има дискусия - при вече установен еталон всяка дискусия по този еталон е** *„признак на интелектуална недостатъчност"*.

Неолиберализмът като религия

И на фона на всичката тази **пропаганда на суперценности** се появява озъбената реалност на селища като **Ла Ринконада или холивудският образ на Джокера - ежедневието като филм на ужасите.** Според неолиберална пропаганда, обаче, такива явления не **съществуват, защото, по принцип, няма как да съществуват. Някой да е виждал, слушал или чел за тях? Няма, разбира се, и, ако има, това е точно доказателство за проклятието на днешното време - лъжливите новини, измислени, организирани и разпространявани от руските медии, руските хакери и лично от Путин. В тази тотална информационна война неолиберализмът е издигнат на ниво псевдорелигия, вярата в демокрацията е вече псевдорелигия, вярата в гражданската активност става псевдорелигия** - суперважно е дали сте излезли на някаква демонстрация, митинг или не.

Съединените щати не са някаква малка страна, до голяма степен те задават тон на останалото човечество. По тази причина може да звучи изненадващо, но **и в САЩ, както и навсякъде другаде, се води отчаяна борба на неолиберална пропаганда с реалността: част от хората се поддават, част се съпротивляват. И не става дума за който и да е.** *Уилиам Бар (William Barr)*, например, **не е кой да е.** *Уилиам Бар* е Министър на правосъдието на Щатите. **Според него днес САЩ имат сериозен проблем с реализацията на гарантираните свободи** - фундамент на американската Конституция.

Ще се спрем по-подробно на негова реч произнесена на 11.X.2019 г. в *University of Notre Dam, Indiana*, за **религиозната свобода в Америка**. Още в началото той цитира **Едмънд Бърк** *(Edmund Burke)*, считан за **основоположник на модерния консерватизъм:** *"Хората могат да се считат способни да имат граждански свободи точно пропорционално на тяхната способност да озаптяват личните си апетити."*

Никакво общество не може да съществува без ограничаване на персоналната алчност. Ако това се реализира чрез **държавна принудителна власт** резултатът ще бъде **не свобода, а тирания**. Ако пък липсва **ефективно ограничаване** се стига до другата крайност - **безнравственост, задоволяване на лични апетити за сметка на общото добруване,** което си е **друга форма на тирания,** тази на алчността над индивида.

Президент Медисън, заявява Уйлям Бар, сумира по следния начин **хазартния характер на визията на** *Основоположниците (The Founding Fathers)*: *"Ние залагаме нашето бъдеще на способността на всеки един да управлява себе си."* Така става ясен и **оригиналния смисъл на понятието самоуправление,** т.е. изобщо не става дума за **механиката на избиране на законодателното тяло.** И още, че наистина **става дума за хазарт.**

Основоположниците посочват и източника на тази **вътрешна контролираща сила.** Този източник не са имагинерни **кралефилософи, а индивидуалната вяра, че съществува трансцедентален морален код, предхождащ както държавата така и законите формулирани от хората, основа на абсолютно необходимата самодисциплина.** Накратко, **според президента Джон Адамс, американската Конституция е адекватна само за морални и религиозни хора.** Съответно, ролята на религията е да бъде **проводник на самодисциплина в обществото** чрез проповядване на **морал в рамките на** практикувани от всички **обичаи и традиции,** квинтесенция на мъдрост и специфичен жизнен опит, натрупан през вековете.

Такава една позиция, продължава У. Бар, е анатемосвана от **най-висок амвон** на днешната **западна неолиберална псевдорелигия,** проповядваща найбезкомпромисно войствен секуларизъм и морален релативизъм. Псевдорелигия, за която няма по-голям враг от националната държава и нейния фундамент: националната история, националните традиции и националната култура. Оттук и **глобалната атака срещу свободата на религията, в случая в САЩ, реализирана от обединените сили на масовата комуникация, популярната култура, индустрията на забавленията, академичните институти и образователната система.** Става дума вече не за **криза на разпада,** а направо за **унищожаване на религията в САЩ** със сериозни последствия, причина за богат спектър социални патологии.

Ето и няколко примера от *Уилиам Бар.* **Процентът на извънбрачни деца е бил 8% през 1965, 25% през 1992 и около 70% днес, което говори за реална катастрофа на институцията семейство!** Последното е директно свързано с **рекордни нива на депресия и други психични заболявания,** с обезверено младо поколение, със сериозно нарастване както на самоубийствата така и на броя на **гневни и отчуждени млади мъже,** с прояви на **безмислено насилие и със смъртоносна епидемия от употреба на легални и нелегални наркотици (70,000 случая годишно, повече от всички американски жертви в цялата Виетнамска война).**

В редовете на секуларистите екзотично изпъкват т. нар. **Прогресивисти** (Прогресисти), като името най-легитимно предизвиква въпроса: *"Къде точно е прогресът тук?"*

Изброените идеологически инструменти и структури се използват не само за **реклама и реализация на секуларната доктрина, а и за запушване на устата на всеки противник или дезертьор чрез заплахи, подигравки и ритуални** *"изгаряния на клада"* **от организирани** *"тълпи"* **в социалните мрежи.**

Следва

ФАШИЗМЪТ – СПАСИТЕЛЯТ НА КАПИТАЛА

Панко АНЧЕВ

Продължение от брой 4

В търсене на оръжието

Изобщо състоянието на системата е обезпокояващо и тя е принудена да решава проблема за своето оцеляване.

За решаването на този проблем системата подлага под напрежение **целия си ресурс, който има, за да поддържа реда и потиска съмненията, недоволствата, протестите и демобилизира и деморализира политическите субекти в обществото и държавата, чиято дейност е подчинена на борбата срещу системата.**

Неолиберализмът е един от най-надеждните и успешно приложени механизми за притъпяване на конфликтите и недоволствата. Той дори сполучи да изведе самия пролетариат от *„съзнанието в себе си"* и *„съзнанието за себе си"*, благодарение на които **той бе поел своята историческа роля и отговорност да извърши социалистическа революция и да смени системата.** Неолиберализмът му **внуши** чрез левите политически субекти, че **не съществува като класа** в предишния си вид, защото се е преобразил в собственик на средствата за производство. **Неолиберализмът успя да убеди всички, че вече не са необходими идеологиите и, че противоречията в обществото не са класови и съсловни.** Самият пролетариат, по внушение на неолиберализма, **обруга комунизма и го представи като зловеща теория и практика, водеща народите до икономическа и политическа безизходица.** На тази лъжа се хванаха левите партии и интелектуалци и те охотно се отказаха от идеологията на марксизма и приеха социалдемокрацията като своя политическа философия и практика.

Но обективните реалности са по-силни от пропогандните лъжи и внушения: конфликтите, съмненията и отрицанията, водещи до протести, бунтове и международен тероризъм не престанаха. Дори се изостриха.

Тогава на помощ дойде **онова, което още в зората на XX век капиталът вече бе открил своето най-надеждно и безотказно оръжие.**

Това е фашизмът.

Ала фашизмът е **взривяване на капитализма отвътре,** за да превърне отломъците му в империализъм. Преди това той свали **маската и красивите му одежди, промени начина му на говорене и поведение и показа колко уродлива е системата и, колко жестоки заблуди е внушавала на човечеството с обещанията за демокрация,** всеобщо избирателно право, равни права, свобода, братство и солидарност, висока култура, всеобщо образование.

Фашизмът използва предпоставките, които неолиберализмът му създаде, като постепенно, но достатъчно бързо, особено от началото на сегашния век, всичко, което

буржоазната епоха бе създала и утвърдила като ценности, бе напълно дискредитирано и в голямата си част премахнато. Духовният живот се профанира, а образованието снижи критериите си и въведе такива учебни стандарти, които позволиха да се върне неграмотността, а знанията да се получават едва в минимална степен. **Това е видно не само в България, а и в уж високообразованите и културни нации и държави от Западна Европа.** За сметка на това шества масовата култура, разюзданият език, пошлостта, порнографията, липса на нравствени идеали, обезвереността у млади и стари. Да не говорим **колко се влоши здравеопазването навсякъде по света.** Битовата престъпност придоби **огромен мащаб** и вече никого **не тревожи и изненадва.** Да не говорим за тероризма и другите видове престъпност. С тези *„крепежни елементи"* се сглобява и утвърждава истинската тоталитарна държава с монопол върху цялата икономическа, политическа и духовна дейност.

В началото на XX век, когато назряваха империалистичните войни, в това число и световната, за преразпределение на света, системата бе изненадана от **успешната руска революция** и създаването на първата **социалистическа държава, капиталът** бе принуден да намери **екстремни решения и средства,** за да спре ускорения процес и върне обратно изпуснатия от бутилката зъл дух.

Това екстремно средство бе фашизмът!

Фашизмът е законороденото дете от брака на буржоазната демокрация с капитала, преди всичко финансовия, заченото и появило се на бял свят в **нейните зрели години, когато напълно се оголват недостатъците на системата и капиталът трудно успява да установи своето пълно и окончателно световно господство.** От една страна демокрацията го възпира и се мъчи да го обезсърчи, обещавайки на масите да ги доведе най-сетне до реалната власт. Но от другата страна **масите,** кой знае защо, **вярват повече на фашизма.** Може би защото в него има енергия и обещанията му изглеждат лесно и бързо изпълними. И те реално се доближават до нея и дори влизат в нейните коридори и заемат постове, каквито никога преди не са можели и да мечтат. **Фашистката власт създава впечатление, че е** *„слязла"* **при масите, отворила им е вратите за себе си, прави ги нейните изпълнители.** Но при условие, че се разправят с тези, които са **против демокрацията и властта на капитала.** Тя не им го казва по този начин, но ги подтиква с различни лозунги да се насочат към *„опасните елементи"* и *„враговете"* **на нацията и държавата и да ги накажат сурово, но справедливо.**

Буржоазията наложи фашизма като държавна власт в Италия и Германия, за да организира чрез тези две държави наказателната операцията срещу руската революция и родения от нея Съветски съюз. Но и за да *„дисциплинира"* вътрешната опозиция в европейските държави, охлаждайки амбициите на комунистическите движения в тях за революционните действия и възпроизвеждане из цяла Европа на руската революция.

Тази схема за проникване и утвърждаване на идеологията на фашизма и установяването на фашистка диктатура е валидна и за България след Първата световна война.

В България схемата е наложена, както за да се **обезсилят революционните настроения,** но и за да се потушат противоречията вътре в буржоазията и нейните политически партии в борбите им власт. И така да се даде **ново начало на капиталистическата система след пораженията в Международната** и Първата **световна война и последиците от Ньойския мирен договор. На фашизма е възложена и ролята да притъпи борбата за власт в господстващата класа и да създаде политически условия за рязко обновление на икономиката и поемане на нов геополитически курс, подчинен на идеята за ревизия на Ньойския договор и положително разрешаване на т.нар.** *„български въпрос"* **чрез окончателното съединение на изгубените български територии.** Тази идея се оказва животворна за системата. С нея се преодолява **покрусата** след двете национални катастрофи.

Насилствено извършената радикалната смяна на посоката на икономическото и социално-политическото развитие *„надясно"* **през юни 1923 г., първоначално даде тласък напред, но после държавата и нейната политическа система започна да изпитва затруднения.** И пред България отново изникна

Въпросът за пътя, по който да се върви.

Новите икономически и геополитически условия изискваха от **по-малките държави** категорични решения, за да се **определят с кого да бъдат в предстоящото преначертаване на картата на Европа и света.**

Такива решения не могат да се взимат с обществени дискусии, в които **никой никого не чува,** защото не иска да го чуе. Необходима е друга власт, която да може **да налага волята си в управлението на обществото и държавата.** Тази власт очевидно няма да дойде в съревнование между политическите партии, а **чрез държавен преврат в името на** *„националното спасение"*. Общото съгласие се налага еднолично или от **тесен кръг политически водачи**, а не *„демократично"*. **Фашизмът предлага именно такъв ефикасен начин.** И той е много прост: **премахване на партиите, въвеждане на тоталитарно управление, суспендиране на Конституцията и избор на нов парламент** не от политическите субекти, **а от професионалните съсловия, укрепване властта на монарха, налагане на една-единствена идеология за цялото общество и преследване на несъгласните.**

Опитомяване на „резервния играч"

С такава цел бе извършен превратът на 19 май 1934 г. Идеята му по-късно бе продължена и развита от следващите правителства със съдействието, задкулисното съучастие и политическите манипулации на монарха.

Следва

ПАИСИЙ ХИЛЕНДАРСКИ – ВЕСТИТЕЛ НА НАЦИОНАЛНАТА ПРАВДА

Книга на проф. Велчо Велчев възкресява епохата, личността и делото на Светогорския монах

Тодор КОРУЕВ

В авторитетната поредица *„Дълг и чест“* на издателство *„Захарий Стоянов“* влезе и забележителното съчинение на проф. Велчо Велчев *„Паисий Хилендарски. Епоха, личност, дело“*. **На проф. Велчо Велчев (1007-1991) отец Паисий е един от любимите автори, към чието творчество той се връща многократно, за да го представи по-изчерпателно.** За Светогорския монах той публикува редица статии, студии и монографии, в които разглежда идеологията на Паисий, **изворите на Паисиевата история, различните преписи, заветите му за българската литература и др.** Участва активно в споровете за родното място на Паисий, за принадлежността му към идеологията на европейското Просвещение. **И още в увода на книгата авторът подчертава, че чрез делото на Паисий Хилендарски с неговата скромна наглед** *„История славянобългарска“*, **завършена през 1762 г., той става родоначалник на Българското възраждане, което по историческите си белези съответства на епохата на европейското Просвещение. Така Паисий заема място между представителите на тази епоха.**

Неслучайно първата глава е наречена *„На прехода между две епохи“*, **в която е разкрит характера на Просвещението в Западна Европа и проникването на неговия дух на Балканите,** за да се стигне до периода, **в който българите се събуждат за нов живот, а Паисий Хилендарски става вестител на народната правда.** Както пише **проф. Велчо Велчев** има нещо особено в личността и историческата роля на Паисий Хилендарски като родоначалник на българското Просвещение. Той пръв за своето време вниква в умовете на съвременниците ни идеи за национално самоопределение, съпротива и борба в преходния исторически период, когато започва да се разклащa **феодалният строй в Османската империя. Паисий Хилендарски не се примирява със съществуващото робско положение на човека, не приема покорно и смирено участта му, не оставя съдбата на хора и народи в разпореждане на** *„божия промисъл“*, а се заема за реалното им направляване чрез намеса, активност, за което сам е жив пример. От прочетеното става ясно, че в *„История славянобългарска“* **Паисий Хилендарски не дава просто картина на миналото, съгрята, както се е мислело дълго време, от пламъка на гордостта пред неговото величие, обагрено от мобизиращите краски на ревностния патриот, който в името на своето родолюбие не скъпи истината.** Паисиевата история, стояща по общото признание на висотата на историческото знание по онова време, е дълбоко свързана и с тогавашния живот. Затова по своя характер и насоченост *„История славянобългарска“* **бележи поврат в мисленето на българина,** поставя началото на нова културна ориентация, включва българския народ в общоевропейското развитие.

В книгата си, изградена на триединството - епоха, личност, дело - проф. Велчо Велчев разглежда и предшествениците, и съвременците на Паисий, неговото духовно формиране – пътят от Банско до Света гора, специално се спира на светската струя в просвещения дух, за да види след това в **Паисиевата История - обосновка за национлна програма**. Авторът върви по следите на преписите, както и осмисля научната книжнина, посветена на неговото дело. Това му помага да разкрие идейния свят на Паисий като изразител на въжделенията и интересите на народните маси. **Книгата е богата и с авторовите бележки и коментари, както и с библиографията.** Към личността на автора ни връща и послеслова на неговия син - поетът и литературен критик **Петър Велчев.**

В книгата си проф. Велчо Велчев е стъпил на разбирането за творческата мощ на народа, за човека като въплъщение на народностната самобитност, за миналото, езика и нравите като белег на нацията. Тази концепция е ръководна в **осветляването на проблемите, свързани с делото на Паисий Хиленддарски.** Повече от добро е, че **издателство** *„Захарий Стоянов“* **възкраси едно достойно научно дело.**

Паисий показва „История Славянобългарская“ пред монасите от Зографския манастир

ПОСЛЕСЛОВ

Петър ВЕЛЧЕВ

За да определим мястото на проф. Велчо Велчев в българската хуманитарна култура, трябва да имаме предвид най-значимите факти от неговата педагогическа, научно-организаторска и книжовна дейност. Редица от тях заслужават по-обширно разглеждане, но това не може да стане в рамките на един кратък послеслов. Затова ще се задоволя да изброя съвсем схематично някои по-важни биобиблиографски данни.

Велчо Петров Велчев е роден през 1907 г. в град Враца, в занаятчийско семейство. **Дядо му, Ангел Велчев, е участник в Хвърковатата чета на Бенковски; след разгрома на Априлското въстание от 1876 г. е заловен и обесен на Големия мост над Марица в Пловдив.**

След като получава средно образование в родния си град, В. Велчев **завършва славянска филология в Софийския университет.** Започва да публикува още като студент, а също и да работи, за да се издържа. След дипломирането си е гимназиален учител в Кърджали, в Пловдив и в Германското училище в София. Същевременно **печата и първите си по-сериозни статии и студии в списанията** *„Училищен преглед“*, *„Българска мисъл“*, *„Родина“*. Издава и две монографии: за Константин-Кирил и Методий и за Паисий Хилендарски.

През 1943 г. е избран за доцент в Университета в Скопие, а през 1945 г. става професор в Софийския университет. Той е учредител на специалността *„Руска филология“* в България и първият ръководител на Катедрата по руска класическа литература в Университета (1945 – 1965). Член-учредител на Съюза на учените в България и основател на филологическото списание *„Език и литература“* (1945), което продължава да излиза и до днес, макар и като призрак на някогашната своя автентична тематика и проблематика.

През учебната **1946/1947** година Велчо Велчев е **гост-професор в Московския университет,** където чете лекции по стара и възрожденска българска литература. **Запознава се с Дмитрий Сергеевич Лихачов** (тогава доцент по староруска литература в Ленинградския университет) и се поставя началото на близкото им приятелство и научно сътрудничество, траещо почти половин век. В качеството си на доайен на българската русистика **проф. В. Велчев предлага на Д. С. Лихачов да бъде поканен да работи в български книгохранилища. Така се полага начало на трайните връзки на бъдещия академик Лихачов с България и българската литература, на която той отрежда водещо място в развитието на общославянската православна култура.** Многобройни са срещите на двамата учени и в Русия, и у нас. Между тях се води и обилна кореспонденция.

В. Велчев е един от основателите на Института за литература при БАН (1948) и ръководител на Секция *„Руско-български литературни връзки“* в същия институт (1948-1965). Член е на Националния славистичен комитет и участник във всички конгреси по славистика. Бил е декан на Факултета по славянски филологии и помощник-ректор на Университета.

Заради отказа си да задоволи кариеристичните ламтежи на хора с по-солидни политически връзки, той е принуден през 1965 г. да се пенсионира преждевременно. Ала това не му попречва да продължи научната си работа, сиреч да следва основното си призвание. **Проф. В. Велчев почина през 1991 г., без да види издадена книгата си за Й. Йовков, най-любимия му български писател.**

Велчо Велчев беше класически тип професор, защото съчетаваше дейността си на обаятелен (по спомените на своите студенти) преподавател с научната задълбоченост на литературен историк. Неговите трудове, основани върху солидна фактология, притежават подчертано изследователски, тоест приносен характер. Да се фиксираме повече върху текста на самата литературна творба, отколкото върху книжнината за нея, беше девиз, който той се стараеше да внушава на своите студенти, аспиранти и следовници.

И неслучайно в научното наследство на В. Велчев заемат толкова важно място именно трудовете му за отделни знакови творби на наши и руски автори, каквито са студиите му за *„Българи от старо време“* на Л. Каравелов, *„Бай Ганьо“* на Алеко Константинов, *„Под игото“* на Ив. Вазов, *„Демон“* на М. Лермонтов и монографиите му за *„На дъното“* от М. Горки и за *„Старопланински легенди“* от Й. Йовков.

Диапазонът на научните занимания на В. Велчев включва три основни дяла: стара, възрожденска и нова българска литература; руска класическа литература; българо-руски литературни отношения. Накратко казано, той е историк на две славянски литератури и литературовед-компаративист. А също така е **един от съставителите на първия голям, двутомен** *„Руско-български речник“* (1960).

Основополагащо значение имат **публикациите на В. Велчев за Кирил и Методий, Черноризец Храбър, Презвитер Козма, Евтимий Търновски, Григорий Цамблак, Л. Каравелов, П. Р. Славейков, Ал. Константинов, Ив. Вазов и др. За първи път в нашата компаративистика той мащабно изследва рецепцията в България на Пушкин, Лермонтов, Тургенев, Толстой, Чехов, Шевченко, Горки и др. Тези изследвания, осъществявани в множество публикации в течение на няколко десетилетия, са обобщени в капиталната монография** *„Българо-руски литературни взаимоотношения през X²X – XX век. От Фонвизин до Горки“* (1974).

Проф. В. Велчев си имаше любими автори, към чието творчество се връщаше, стремейки се да ги представи по-изчерпателно. Един от тях несъмнено е **Паисий Хилендарски. За Светогорския монах той публикува редица статии, студии, монографии:** *„Неизвестен препис на Паисиевата „История“ в Преображенския манастир“* (1941), *„Отец Паисий Хилендарски и Цезар Бароний. Принос към изследване изворите на Паисиевата „История“* (1943), *„Неизвестен последовател на Паисий Хилендарски“* (1956), *„Идеологията на Паисий Хилендарски“* (1969), *„От Константин Философ до Паисий Хилендарски“* (1979), *„Заветите и традициите на Паисий Хилендарски в българската литература“* (1987), *„Паисий Хилендарски. Епоха, личност, дело“* (1987) и др.

В трудовете на В. Велчев като паисиевед се поставят и решават проблеми както от емпирично, така и от концептуално естество. Той издираше изворите на Паисиевата историография, а също така бе активен участник в споровете за родното място на Паисий, за принадлежността му към идеологията на европейското Просвещение и пр.

Радостен факт е, че **благодарение на издателство** *„Захарий Стоянов“* с родолюбивата му – и много навременна – **поредица** *„Дълг и чест“* **представяме пред днешните български читатели рекапитулационната книга** на моя баща проф. Велчо Велчев, **посветена на великия Хилендарец.** Уважението към българското историческо минало е май единственото, което все още ни остава в безвремието, което преживяваме.

ПРАЗНИК НА ПАТРИОТИЧНАТА ПЕСЕН В ПЛЕВЕН

На 26 януари т.г., в залата на известния плевенски ресторант *„Златна скара“*, **се състоя музикален празник на патриотичната песен.** Домакини бяха Сдружение *„Евразия“*, *„Творческо обединение „Зора“* и Българо-руският клуб *”Дружба”*.

От българска страна, сърцето на артистичното представяне бе лауреатът на Осмия фестивал на патриотичната песен *„Отечество“* в Плевен и на *„Сребърни чучулиги“* в София, **даровитият автор на текст и музика, поетът с китара - Красимир Кунчев.** От студентските си години той представя авторски песни на различни места из страната. Канен е за участия в предавания по БНР, Радио *„Витоша“*, Радио *„Веселина“*, БНТ, СКАТ, бТV, Телевизия *„7 дни“*, Телевизия *„Веселина“* и др. **Негови изпълнения са звучали на малки и големи протестни прояви, подкрепяйки справедливи каузи – и в България, и в Западните покрайнини.**

От руска страна истинска изненада предизвика гостуването на популярната руска певица и актриса **Раиса Полякова**. Родена в Санкт Петербург и живееща вече 25 години в България, **г-жа Полякова демонстрира руската вокална традиция**. Песните *„Институтка“*, *”Милион алых роз”*, *”Белоруски вокзал”* и др., взривиха с аплодисменти 110-те слушатели препълнили залата. **Чудесните й изпълнения още веднъж доказаха потребността от близост с автентична руска култура.**

Раиса Полякова

Красимир Кунчев

В словото си преди концерта, **Васил Милев** - председател на творческо обединение *„Зора“* в Плевен, сподели пред публиката интересни моменти от биографията на **Красимир Кунев,** както и своето възхищение от талантливите му изпълнения, и от любовта му към България и българската патриотична песен:

„Преди много години, в **дома на инженер от военния завод в Казанлък, съветски възпитаник, в тесен приятелски кръг чух песните на големия поет, филмов режисьор и сценарист, минал през горнилото на Отечествената война - Александър Галич.**

Бях потресен от неговите **мъжествени строфи,** в които имаше и болка, и сатирична сила, и социални откровения. **Това,** според някои познавачи, **му изяде главата, защото твърде скоро разбрахме, че и той като мнозина други, е** *„помолен“* **да напусне СССР.**

Не мина много време и Галич намери своя трагичен край.

Подир него се яви Булат Окуджава. Велик поет с потресаващо стихотворно-песенно богатство!

А после дойде времето на **Володя Висоцки!** Дрезгавият му баритон вдъхновяваше сърца и съвести, а стиховете, подкарали музиката, събираха **опълчението на мислещите и достойни люде** и вдигаха гордо оклюмали глави. Подир кончината си **Висоцки остана по жив от живите.** Това го направи неповторим глас на човешката съвест, чужд на конформизъм и страх от властта и конюнктурата.

А у нас в същото време се случиха интересни неща.

Появиха се талантливи млади хора, които с музика и слово защитаваха своите дарби. Днешният бард, поет, композитор и изпълнител, стана чест гост в нашите домове и селища.

Сега си позволявам да представя този наш съгражданин, даровит автор на текст и музика, сърцат поет с китара, името му е **Красимир Кунчев.**

Докато търсих мотиви за появата на неговото дарование на бард и поет, надникнах в един **шарен, интересен по своему, живот.**

Роден в град Червен бряг, сетне с родителите си заминал за столицата. **Завършил ПЖИ** *„Тодор Каблежков“* и **работил като локомотивен машинист 5 години в системата на БДЖ.** През 1980 г. вече е на работа в СССР. **Цели 8 години в Сибир** - Тюмен (в селцето Вензили живее в дървена къщичка,без електрически ток).

Във фирма *„Главбулгарстрой“* смеия няколко професии -зидаромазач, бояджия, бетонджия, електроженист и колукранист.

Завръщайки се в Родината, **Красимир Кунчев** продължава трудовия си път в **Кремиковци,** където е **заварчик, монтажник, локомотивен машинист, бригадир на комплексна бригада и технически ръководител.**

В Съветския съюз завършва второ висше образование, което практикува като учител по руски език и литература в столични училища и в провинцията.

Защо пее Красимир Кунчев? Защото, по негово признание, трябва да се осветят **неудобните истини на боледуващото ни общество.**

С честност и достойнство трябва да излиза бардът пред публиката.

И да се пее от сърце!

Накрая искам да благодаря на организаторката на празника, председателката на дружество *„Евразия“*, неуморимата **Евгения Иванова**.“

Канал Истанбул:

ПЪТЯТ НА САЩ И НАТО КЪМ ЧЕРНО МОРЕ?

Наистина, както пише Хегел, всички събития в историята се случват по два пъти. Но забележката на Маркс, че първия път се случват като трагедия, а втория като фарс, не е съвсем вярна: понякога фарсът предхожда трагедията, а друг път трагедиите следват една след друга.

Така например скандализиралата цяла Турция идея на Ердоган да прокара нов канал, успореден на Босфора, който да свързва Мраморно и Черно море, се оказа че си има далечен предшественик. През 1569 г., за да отблъсне руските заплахи, великият везир от времето на султан Селим Втори (наречен „Сархош“, тоест „Пияницата“), потурченият босненски сърбин Соколлу Мехмед паша, изпратил към Азовско море току-що повишения в звание „паша“ финансист Черкес Касъм. Дал му над 30000 войници, работници и техници и му наредил да свърже Азовско и Каспийско море по най-късия маршрут с 50 километров канал. Проектът имал стратегическо значение за Османската империя, но както заключава Арслан Текин в своя коментар, публикуван във вестник „Йеничагъ“ (20.12.2019) под заглавие „Какво ще донесе шантавият проект?“, Касъм паша се оказал беджериксиз (некадърен) и едва една трета от работата била свършена. По ирония на съдбата този воден път е открит точно от руснаците през 1952 г. под името Волжско Донски канал. Поуката, която извежда от този случай авторът на коментара, позовавайки се на Кятиб Челеби, е следната: „Работата, възложена на погрешния човек, бива погрешна. Не е уместно голямо дело да се започва с малък човек“.

Такъв ли е случаят с проекта „Канал Истанбул“, който вместо да скъси, удължава пътя на корабите от Средиземно до Черно море. Докато бреговата линия на Босфора е дълга 30 км., максималната му широчина е 3700 метра, минималната- 750 метра (между крепостите Румели хисаръ и Анадолу хисаръ), а дълбочината в средата на пролива варира от 36 до 124 метра, „Канал Истанбул“ ще бъде дълъг 40 км., широк едва 150 метра и дълбок 25 метра. Тоест, той само ще удължава плаването на корабите от Мраморно до Черно море. Освен това над Босфора има три моста, свързващи европейската с азиатската част на Турция, а под дъното на пролива преминават два тунела – железопътният „Мармарай“ и автомобилният „Евразия“, открит през декември 2016 г..Над „Канал Истанбул“ тепърва ще трябва да се строят мостове и други инфраструктурни обекти. Както и да се харчат пари за възстановяване на съществуващите електроснабдителна, телефонна, водопроводна и пътна инфраструктури, които ще бъдат прекъснати при строителните дейности.

Впрочем, авторите на доклада за оценката на въздействието върху околната среда (ОВОС) предлагат прокопаването и на един „Канал Чанаккале“, водещ от района на Зинджирбозан-Гелиболу, през Мраморно море, до Сароския залив. Същевременно в доклада се препоръчва да не се променя статусът на Черно море, тоест да не се нарушава Конвенцията от Монтрьо. За какъв дявол тогава ще бъде реализирана авантюрата с новия воден път? И кой ще плати масрафа за каприза на Ердоган, решил да забие още един кинжал в гърба на Истанбул, който не избра за кмет неговия кандидат Бинали Йълдъръм, а предпочете Екрем Имамоглу от опозиционната Народнопубликанска партия? Вярно е, че 75-те милиарда турски лири (приблизително 15 млрд. долара) за изграждането на „Канал Истанбул“ ще ги плати фирма, основана от майката на емира на Катар, но нали всеки инвеститор разчита да си избие разходите с лихвите? За да се случи това, през новия канал трябва да плават търговски кораби и танкери, които да заплащат съответните такси. А при положение, че подписаната през 1936 г. Конвенция от Монтрьо регламентира режима на корабоплаване през Дарданелите, Мраморно море и Босфора, кой може да задължи чуждите кораби да използват „Канал Чанаккале“ и „Канал Истанбул“, за които ще важи само националното законодателство на Турция? Президентът Ердоган нееднократно е заявявал, че „Канал Истанбул“ няма да се подчинява на разпоредбите на Конвенцията от Монтрьо, а единствено на националното законодателство на Турция. Освен това новият канал ще бъде широк само 150 метра и дълбок 25 метра, докато на места широчината на Босфора достига няколко километра. И, въпреки това, не са малко инцидентите с танкери, които разливат петролни продукти и спират временно корабоплаването през Пролива. Конвенцията от Монтрьо позволява и военни кораби на нечерноморски държави да влизат през Дарданелите и Босфора до Черно море, ако са с определен тонаж и калибър на оръдията. Само че престоят им в Черно море не може да бъде по-дълъг от 21 дни. Страни по конвенцията са Австралия, България, Гърция, Обединеното кралство Великобритания, Румъния, СССР, Турция, Франция, Югославия и Япония.. Обаче сред тях не са Германия, Италия, Австрия и САЩ. А задачата, която неизменно преследват от Вашингтон– обкръжаването на Русия с военни бази, не може да бъде постигната само с 21 дневен престой на няколко военни съда в Черно море. Впрочем, то е почти единственото отворено море на света, в което САЩ не са установили своя военноморска база. Опитали са се да превърнат в своя база град Трабзон, но тогавашният началник на ГЩ на Турция армейски генерал Илкер Башбуу отсякъл: „В Трабзон няма място за американската армия!“. Може би това, а не измисленият опит за преврат на военните, е било причината за делата „Ергенекон“ и „Бальоз“ („Чук“), за ареста и въдворяването в затвора на генерала и неговите съмишленици. Факт е, че главата на ФЕТО (Фетхуллахчийска терористична организация), както днес управляващите наричат движението „Хизмет“ на Фетхуллах Гюлен, живее в имението си в Пенсилвания и Вашингтон категорично отказва да го предаде на Ердоган. А пък той не протестира толкова енергично, нито срещу предоставеното от САЩ убежище на ислямския проповедник, с който някога бяха съдружници, нито срещу американските санкции срещу Анкара. Така че, въпреки обтегнатите турско американски отношения и американските санкции, наложени на Турция след закупуването от нея на руската ПВО система С-400, Вашингтон би трябвало да подкрепи проекта на Ердоган „Канал Истанбул“. Защото той дава възможност на САЩ и НАТО да заобиколят ограниченията на Конвенцията от Монтрьо и да превърнат Черно море в свое езеро. Вероятността да се ревизира Конвенцията от Монтрьо е нищожна, а вероятността да се подпише нова конвенция заради истанбулския канал е още по-мижава. Ерго, „шантавият“ проект, представян като „мечтата на Ердоган“, може да започне да се осъществява още тази година. Друг е въпросът, че статутът на Черно море, уреден с Конвенцията от Монтрьо, не би трябвало да зависи от това през кой канал са влезли в него корабите на нечерноморските държави.

Тескерето, изготвено от турското правителство и одобрено от Меджлиса с 325 гласа, за изпращане на „поисканата“ от признатото от ООН либийско правителство в Триполи военна помощ срещу бунтовника генерал Халифа Хафтер, подкрепян от Русия и Китай, предоставя на САЩ възможността да разрушат съюза Русия-Иран-Турция, който наложи трайно присъствие в Сирия. И, както отбеляза Джахит Армаган Дилек във вестник „Йеничагъ“ (27.12.2019): „САЩ тласкат Турция към война в Либия“. Пак той написа на 3 януари 2020 г.: „Турция се набутва в Арабска зима!“

Икономическата ситуация в Турция се влошава и не малко наблюдатели предричат края на управлението на Ердоган и неговата Партия на справедливостта и развитието (ПСР). Това обяснява стремежа на управляващите да отвличат общественото внимание с гигантски проекти и задгранични военни авантюри в чужбина: – от Сирия, през Ирак и Северно кипърската турска република (СКТР), до Либия. „Турция на нищетата, безработицата и отчаянието“, така обобщи обстановката в страната журналистът Ахмет Гюрсой (вестник „Йеничагъ“, 01.01.2020). Ето няколко цифри, които Йозджан Йеничери помести в своя коментар в същия вестник на 27.12.2019 г.:

- брутен външен дълг от 31.03.2019 г. -453,4 млрд. долара;
- нетен външен дълг-277,3 млрд. долара или 60% от националния доход;
- дълг на публичния сектор за първата четвърт на 2019 г. – 148 млрд. долара, при 140 млрд. долара за същия период на 2018 г..

Други автори отбелязват още негативни показатели, като:

- равнище на безработицата – 13%, които при младежите достига 26%;
- повишение на цените на хранителните продукти, като тази на хляба нарасна с до 20%;
- поетапно закриване, цялостно или частично, на 6 въглищни ТЕЦ и т.н..

ПРОВАЛЪТ НА МЕЖДУНАРОДНОТО ПРАВО

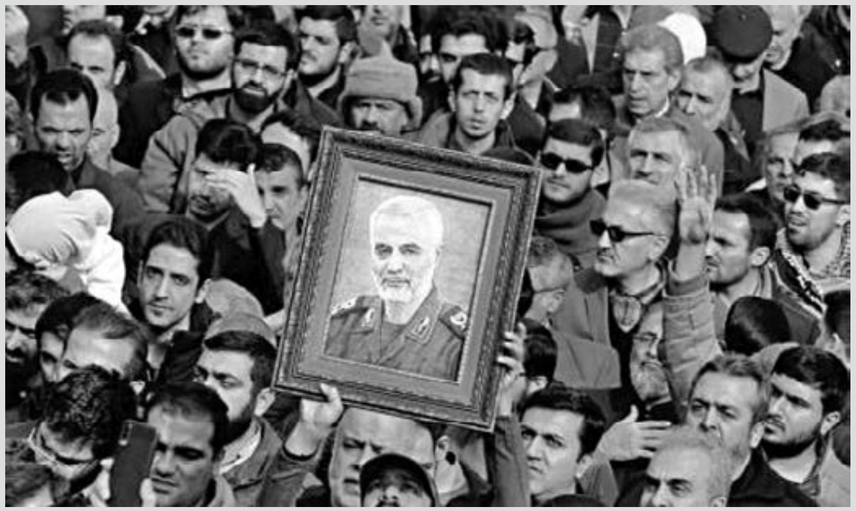

САЩ винаги са представлявали опасност за международното право и са подкопавали устоите на неговите институции. Когато САЩ и Великобритания **нападнаха през 2003 г. Ирак без разрешението на Съвета за сигурност** и дори **против волята на някои страни-членки на Съвета,** многобройни **експерти-юристи твърдяха, че тази война е незаконна.** Войната не само постави **началото на криза,** която отне милиони човешки животи, но и нанесе **съкрушителен удар върху международното право.**

Тенденцията на обезсмисляне на международното право продължава и досега. Един пример на ужасяващо нарушение на това право са **убийствата с дронове от страна на САЩ** – сред тях е и **убийството на иранския генерал Сюлеймани** докато пътува на дипломатическа мисия - и срещу тях не се вижда да има **ефективно средство. Великобритания също извършва убийства с дронове.** В тази страна неоконсервативни политици като **Блеър, Мей и Джонсън,** ясно показват, **че не дават и пет пари за международното право, което доведе до спад на международното влияние на тази държава. Испания е сред страните, които игнорират международното право. Тя отхвърли решението на Съда на Европейския съюз, че каталунецът Жункерас се ползва с имунитет и трябва да бъде освободен, за да заеме мястото си на депутат в Европейския парламент.** Позицията на Испания е **силен удар върху престижа на Съда на Европейския съюз,** а **жестоките и насилствени мерки спрямо Каталуния са най-голямото предизвикателство** за *„западните ценности“*.

Създаденият през 2002 г. Международен наказателен съд се оказа голямо разочарование и в много отношения символизира провала на международното право. Това че **този съд не обвини САЩ и Великобритания за незаконната война против Ирак от 2003 г., определи насоката на неговата дейност от самото му създаване.** Воденето на агресивна война е военно престъпление както постановява Нюрнбергският трибунал. **Съдиите от Международния наказателен съд страхливо се отказаха от разследване на американските престъпления в Афганистан и израелските престъпления в Газа.** Поразително е и това, че **никой не реагира когато израелският министър-председател Нетаняху заплаши със санкции персонала на Съда ако продължат разследването.** Съществува мнение, че **Международният наказателен съд е само оръдие на неоконсервативната политика** и това мнение изглежда все по-основателно.

Самата Организация на обединените нации, предназначена да бъде крепител на международното право, **губи авторитет.** Тя е просто **игнорирана** при съществяването от Саудитска Арабия с подкрепата на САЩ, **на хуманитарната катастрофа в Йемен.** Като отказа на иранския външен министър виза, за да участва в **среща на Съвета за сигурност** по повод убийството на ген. Сюлеймани, **САЩ нанесоха удар върху самото предназначение на ООН. Ако ООН е заложник на Вашингтон, то тогава каква полза от организацията? Не е ли време тя да се изнесе от САЩ и да се премести някъде другаде, например в Южна Африка?** Такива изгледи засега няма.

Структурата на международното право става все по-нестабилна. В резултат от това светът се превръща в много по-опасно място за живеене.

(Craig Murrey:The Troubling Decline of International Law, Duran, January 26, 2020- със съкращения)

Превод: Бистра СТАЙКОВА

Канал Истанбул:

ПЪТЯТ НА САЩ И НАТО...

Проектът „Канал Истанбул“, който някои наричат шантав, други убийствен, а трети го квалифицират като кинжал и предателство спрямо жителите на Истанбул, може само да влоши ситуацията. Особено от гледна точка на екологията. Според Махмут Лъджалъ („Джумхуриет“,02.01.2020), проучване, направено от високопоставения инженер-еколог Сезер Арслан, показвало, че на ден ще се изкопават 850 хиляди кубически метра земна маса от 13 млн.квадратни метра площ, които ще бъдат извозвани с хиляди товарни камиони, употребяващи дизелово гориво. Най-краткият срок за завършването на проекта е определен на 4 години, но строителството може да се проточи до 7 години. При прокарването на канала ще бъдат унищожени плодородни земеделски и вододайни терени, езера и язовири, старинни мостове и други исторически обекти. Освен това за откъртването на 41,5 млн. кубометра земна маса ще се използват 10965 килограма експлозив, което може да предизвика серия от земетресения. Експлозии ще има буквално всеки ден. Само за пробиването на една дупка трябва да се използват 45 кг. експлозив, а за 255-те такива ще са нужни 10965 кг. Дори за 40-50 дупки в каменните кариери ще се използват над 36 кг.взрив. Още повече, че се предвижда изкопаният материал да се транспортира с камиони, използващи дизелово гориво. На година за тях ще са нужни 1 милион и 594 хиляди литра дизел, а за 5 години ще трябват близо 7,5 млн. литра дизелово гориво. Ако по 200 кубика от изкопаваните на ден 850 хиляди кубически метра земна маса се извозват с 400 камиона, те ще трябва да правят поне 4250 курса на ден. Това ще предизвика излъчването на вредни емисии, запрашаване и задръствания на трафика. Хаос и безводие заплашват огромния мегаполис, защото ще бъдат пожертвани 30 милиона кубически метра вода. Ще бъде пресушен на практика язовирът Сазлъдере, на който ще бъдат отнети 60% от водните притоци, а той задоволява 10% от потребностите на мегаполиса от питейна вода. Кметството на Истанбул представи 15 възражения срещу проекта, в едно от които се казва, че „Канал Истанбул“ не съсява пътя на корабите, а живота на истанбулци. Но Административният съд в Истанбул постанови, че тези възражения са неоснователни и проектът е в съответствие със законите. Единственият орган, компетентен да взема решение по въпроса, бил Общинският съвет на Истанбул, в който управляващите имат мнозинство.

Оценката за въздействието на околната среда е изготвена в същия дух, а предложението на архитектурната комисия историческите обекти по трасето на „Канал Истанбул“ да бъдат демонтирани и преместени другаде, предизвика ироничното обобщение на Хазал Оджак: „На шантав проект, шантаво предложение!“ („Джумхуриет“, 21.12.2019).

Накрая, негативно ще бъдат повлияни от проекта крайбрежията и контейнерните пристанища на Черно и Мраморно море, където ще се депонират общо 3,43 милиона тона земна маса. От София – ни вопъл, ни стон! Понеже Бойко Борисов сънува как, благодарение на неговата умела дипломация, България се превръща в стратегически газоразпределителен център на Балканите. Който не вярва, да пита Тръмп… Що се отнася до Путин, който изрази недоволство от умишленото и под външен натиск забавяне на строителството на „Турски поток“, или „Балкански поток“, както нашият премиер нареди на журналистите да наричат тръбопровода през България, на него Бойко обеща да изпрати видео кадри, заснети по време на облитането на обекта с хеликоптер. Строим, значи газопровода, та пушек се вдига! Само дето сърбите ни подливат вода, хвалейки се пред Путин, че отдавна са завършили своя участък от газопровода. Ще рече, че членството на България в НАТО и ЕС е вредно за българската и балканската енергетика. На крива ракета космосът й пречи..Германия и Унгария не са ли членки на НАТО и ЕС?

От стр. 12

А това означава, че става дума за политика на добре планирана смъртност; че тази политика не е въпрос на недогледване; че над страната ни е наложен модел, целенасочен и престъпен, който в най-висока степен ефективно убива хора!... И само този модел на политика е поставил народа на България в условия, които водят към неговото пълно или частично физическо унищожение, то това деяние на властите попада в дифинитивното поле на понятието геноцид, за което няма давност. Това означава, че г-н главният прокурор Гешев трябва да препрочете отново Наказателния кодекс и по-точно чл. 416, защото измира народът на България! И това е престъплението не на века, а може би на вечността. И затова е отговорна властта, упражняваща държавното управление. И че това престъпно деяние е непременимо вече 14 години след доклада на Н.Пр.посланикът на САЩ Джеймс Пардю; и че продължава и след смазващите констатации на Доклада на Държавния департамент на САЩ за България, оповестен през месец март, миналата година.

Днес, пред лицето на света, имаме една България, в която няма смъртно наказание, но в която огромна част от народа ни е поставен като пред дулата на екзекуторски взвод.

И ако измира населението на държавата ни, не е ли това най-безпощадният обвинителен акт към властта и властниците, които са отговорни за управлението на държавата?

Кой ще потърси отговорност за политиката на грубата деиндустриализация, за усмъртителната реформа в здравеопазването и социалното дело; за скоротечната смърт на българското село; за несигурността, която се превърна в белег на всекидневието; за манипулацията, вменена като основна задача на т.нар. информационна мафия и нейното престъпно съдружие с методите на организираната престъпност на всички други мафии: *„здравна“*, *„енергийна“*, *„боклукчийска“*, *„имотна“*, *„фарма“*, *„чиновническа“*, *„съдебна“* и пр. Тяхното име отдавна е легион и, както се казва, нека последният да затвори вратата!

В последните двадесет години шаечната правда на живота показа две неоспорими истини: народът ни, уви, е определен да *„строи пирамиди“*, няма да кажа *„със собствените си трупове“*, а правителствата да работят като погребална агенция на България и на нейния народ. Това означава, че на първо място в неговото може би вече частично просветлено съзнание би трябвало да е капитулацията на илюзиите от ранните години на прехода - сриването на понятия като *„демокрация“*, *„държава на общото благоденствие“*, *„примерът на Запада“*, *„задружното семейство на Европейския съюз“* и пр., и пр.

На второ място народът ни на собствен гръб прозря смисъла на уродливите идеологеми на неолиберализма и реалните цели на неговия основен инструмент – т.нар. *„универсален свободен пазар“*, който бил панацея за недъзите на всички обществено-производствени отношения. Крайният резултат от неговата

наложена ни вакханалия

в икономическия и националния живот е тази България, пред очите ни, чертите на която само бегло успях дотук да защриховам.

На трето място рухнаха утопиите на прокламираната „солидарност“ на т.нар. *„общ европейски дом“*. Най-красноречиви в това отношение са инициативите на президента Макрон, както и основанията за „Брекзит“, за който се пише главно като за *„английска особеност и странност“*, но се избягва да бъдат изяснявани публично и задълбочено неговите основания. А всички знаем, че англичаните, общо-взето, винаги са знаели какво вършат. И защо го вършат.

На този фон Европа на различни скорости съвсем не е метафора. Подвластна на егоизма на *„локомотивите на ЕС“*, за България това означава в частност живот по известната формула: *„Германците не искат да имаме черна металургия и машиностроене; французите – земеделие и преработвателна промишленост“*. Подкрепена от преставането на туземната ни неоколониална администрация и себичността, и безхаберието на т.нар. политически елит, тази формула може да доведе и доведе нещата до вид, само какъвто познаваме: подавяща мизерия и геноцидно изтребление на българите.

На този съдбовен кръстопът от интереси и противостояния

нас са ни люляли какви ли не вихрушки и виелици на историята. По Божията милост обаче, все някак си сме успявали да оцелеем. Но днес *„Розата на ветровете“* е такава, че отвсякъде лъха смразяващият дъх на Малтусианските идеи и практики на 21 век: редуциране на населението чрез обществено-социалните модели на легален геноцид; разбиване на националните държави чрез торпедиране на основната клетка на обществото – семейството; спорадични кризи на хаоса и несигурността; оръжия срещу климата и адски машини на планирания глад за часа Х; изкуствено създавани епидемии и пандемии за хора и животни; цивилизационен разгром чрез обезсилване чрез естеството на битието и пр. и пр.

Всичко това, както и очертанията на политически и икономически прегрупирания и противопоставяния, означава, че би трябвало да е изтекло времето на българските наивни надежди и заблуди. Днес пясъчният часовник вече отчита обратното време, определено за осъществяването на поне две първостепенни спешни национални задачи – съхраняването на българския народ и опазването на неговата държавност.

Изключителната особеност на тези задачи, е че никой друг не може и няма да ни помогне за тяхното решаване; и че те могат да бъдат осъществени само от нас, българите! Особено пък, когато вече сме плюли в кладенеца, с чиято водата някога отмихме чернилката на робства и тирании и разквасихме устни, за да можем да изречем тази сладка дума – *„свобода!“*.

Днес като никога в своята история сме сами, без верни приятели и без надеждни съюзници. И първото най-главно условие, за да си помогнем, е да съумеем да осъществим необходимата концентрация на силата. С други думи – да осъществим единението на макар и остатъчната национална енергия според

единствената спасителна формула: „Народ-Отечество-Държава!“

Това означава пълна отдаденост на всеки в името на България, в името на бъдещето на своята земя, на своя дом, на своите деца и внуци. Трябва да спрем с илюзите и с мантрите на тарикатите, които с празни надежди ни залъгват, че тук или там, все ще намерим завет. Няма завет от тези ветрове дето са ни завяли! Няма завет ни от вятъра от Запад, ни от Север, ни от Изток, ни от Юг.

Концентрацията на остатъчната национална енергия означава сумарната величина на пълната човешка отдаденост, в името на България, на всички, които населяват историческото българско землище, без оглед на етнос и вероизповедание. Имотен слой, дребен бизнес, интелигенти и учени, наука и образование, земя и територия, армия, чест и достойнство, това и всичко не изброено, трябва да бъде насочено в единствено спасителния път на разума и на националната свяст! За да си върнем отново ведростта на живота и извечните устои на битието! И с упованието на вярата, че ще пребъдем, да призовем небесата на помощ и сенките на предците ни, за които България, след Бог, винаги е била единствената икона на святост и преклонение!

От дълго време се вглеждам в припламващите ту тук-ту там пламъчета на съпротива. Тя все още не е забранена, но удивление буди фактът, че е размита и разлята в широките координати от индивидуалния протест, до протеста на големи групи, но... винаги посекторно и погилдийно! Набива се на очи и едно безспорно постижение, на неолибералните мантри на капитала и властта: всичко и винаги да бъде свеждано в границите на икономически претенции.

„Борим се, казват, за *„увеличаване на надниците“*; за *„ставката за нощен труд“*; за *„повишаване на заплатите!“... Нашият протест не е политически. Ние искаме само редовно заплащане на заплатите и по-добри условия за труд!..*

И всичко това се повтаря вече с години.

Признавам си понякога ми е идвало и аз като Ян Хус на кладата да извикам: *„О, свещена простота!...“*. Напоследък обаче се замислям, че тази секторна и погилдийна *„простота“* не е като на онази старица, която носила съчки за кладата, за да спаси душата си. Все по-често си мисля, че тя е предпоставена, че е вложена в устата на водачите на този или онзи протест, или на *„случайно“* избраните от масовката лица на внедрени провокатори сред хората, чиято единствена цел е да отклонят протестната енергия в улица без изход. И най-общо хората се подчиняват, поради страха от прелестната прегръдка на властта, или ако ругаят, правят го най-често пред телевизора или на масата в кухнята, пред чашка с ракия. И както е писал геният Ботев – *„Тъй върви светът, лъжа и робство на тази пуста земя царуват!“*

У нас като се почне още от Стачката на локомотивните машинисти по времето на Иван Костов и Вилхелм Краус, през Железничарската стачка през октомври 2011 г. и се премине през протестиращите: животновъди, медицински сестри, ресторантьори и пр., и пр., тази позиция винаги се повтаря. И главно винги се мултиплицира чрез медиите, до степен да бъде добре запомнена и буквално да втръсне на всички.

Но реалността в Българи е такава, че нито капиталистите ни са автентични, нито синдикатите, а партиите на прехода просто отвратиха народа със своето двуличие и *„креативност“*, за да не кажа предателство.

Като се прибавят медиите под контрол и марксистката закалка на държавелите на националното богатство и туземната колониална администрация, в ролята им на работодатели; като се вземат предвид изпускателните клапани за социално налягане на изявени подгапоновци, за които друг път ще пиша, и главно външният фактор, се откриват и онези причини, поради които политиката у нас е все по-открито людоедска, все по безнаказано антиотечествена и антибългарска. И защо хората, ошашавани от техниките на тоталния грабеж и от икономическият ужас при мисълта за насъщния, забравят някак, че именно политиката е тази, която задава параметрите на разрухата или съзиданието; на мизерията или неблагополучието. И че в случая, колкото и да бягаш от нея, тя, защото е людоедска, все пак ще те застигне, И тогава – горко ти!

Иначе би било непостижимо лесното институционално утвърждаване на този геноцидно-изтребителен модел, който отнесе стряскащите 21% от населението на България и установи такива невиждани темпове на измиране, че те същисаха дори хладнокръвните германци! (Справка – публикациите в редица германски вестници през изминалата седмица). Затова допринесе и ужасяващата реалност на онези изрити като с булдозер хиляди фабрики и заводи и загубените над милион работни места, с което по същество бяха прерязани вените на националния организъм и младата му кръв изтече в канализацията на историята или във вените на чужди икономики.

Геноцидно-изтребителният модел укрепна особено силно, когато победиха в Югославия иредентистите; когато кадрите на мироналагащите бомби на НАТО обиколиха света, колкото да кажат на всеки възторжен до този час наивник, че възхитителен белег на демокрацията е насилието. А най-неопровержимият неин аргумент е не силата на закона, а Законът на силата!

В подкрепа на това подсещане на стотина километра от българската граница се белнаха корпусите на американската военна база *„Бонстийл“*, разбира се, като символ на правдата, като крепост на сигурноста и свободата!...

И за да няма мърдане

храбрата българска войска и нейното доблестно офицерство бяха прекроени с мащабите на обезоръжаването, познати още от Ньой 1919 г. И възтържествува безпроблемно царството на лъжата и цинизма. Плоският данък смъкна и ризата, и кожата, на две трети от народа, но работодателите – наши и чужди, се облажиха, сиреч, сдобиха се с още нови офшорни сметки, с още по-дебели портфейли и главно с по-дебела кожа. И чак глухият цар в Египет разбра, че първото поколение български чорбаджии трупат само лой.

Изследвайки кривата на отчуждеността и аполитичност, както и темповете на „редуциране на населението на България“, забелязах че това е времето след изтрезняването от онова пиянство, обусловило волността на политиците да не се допитат до народа за влизане на България в НАТО и в ЕС. Тогава сектата на изстрадания оптимизъм, към която се числи и моя милост, започна да оредява, защото членовете й се превръщаха във все *„по-добре информирани оптимисти“*. Неверието за възможно избавление измежду камъните на тази сатанинска мелница, в която бяхме напъхани, растеше пропорционално на скоростта на раздалечаване между България и Русия, които като два ледени блока дрейфаха с голи надежди и може би без компас в морето на демокрацията. И търсеха, всяка за себе си, оправдание за растящата отчужденост по между им. Все пак Дядо Иван винаги е бил неизтриваемото име на надеждата в паметта на кръвта на българския народ. Русия обаче дълго *„се съсредоточваше“* и се опитваше като в песента на Висоцки да озаптява непокорните коне на *„петата колона“*, повлекли я към пропастта. Слава богу, руската тройка и до днес препуска, но братските орли отдавна вече не хвърчат към нас, а към други страни и народи. Защото ние си имаме нов *„цивилизационен избор“*, а Путин е лош. И особено лоша е онази негова черта, че захване ли нещо, го довършва докрай! На неговия фон всички останали изедници по света неправилно са набедени за лоши, макар историята да твърди, че *„вълкът козината си мени, но нравът си – никога“*.

Нейсе! За всичко казано дотук, както и заради някои временно отложени мерки в посока на

„окончателното решаване“ този път на българския въпрос,

включващи пълната свобода за закупуване от чужденци на българска земя, включващи *„придобивките“* на Закона за социалните услуги, внезапно се явиха и нови, невидими с просто око въжета, с които Комисията по бюджет и финанси ще се опита да завърже окончателно България на прокрустовото ложе на *„европейското щастие“*. Неизвестно е от кого и по какви съображения, е този ускорен мерак за влизане на България в т.нар. *„Чакалня на еврото“*, но като слушах в *„Неделя 150“*, преди два дни, доц. д-р Григор Сарийски, пак ще е заради някаква *„пунта мара“*. Но затова друг път.

Човек ще рече че няма никаква светлинка в тунела, а ако все пак свети, Минчо Минчев, поради неизличени професионални рефлекси, я възприема като светлината на идеция насрещен влак. Не е така. Следващият път ще си говорим за изявите на две млади, неукрепнали все още политически партии – *„Възраждане“* и *„МИР“*, (което е акроним на Мъдрост, Иновативност и Родолюбие); за техните инициативи; за лидерите, им вдъхващи кураж и доверие – Костадин Костадинов и Симеон Славчев, както и за отсъстващото свързващо звено между волята за победа и жадуваното избавление. А сега пожелавам задъбченост и честен прочит в темата на г-н главния прокурор Гешев в темата за геноцидното изтребление на българския народ, което е може би престъплението не на века а на вечността в България.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА (отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОЕВ
Проф. дфн Нако СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
"Втора Зора" ЕООД
Печат "Нюзпринт", София, ул. "Тинтява" 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBGSF
Приемат се оригинали по стандарт 30 реда, 56 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приключен редакционно на 31.01. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

ДОНЕСЕНИЕ

ДО Г-Н ГЛАВНИЯ ПРОКУРОР ГЕШЕВ

КАК БЕШЕ ИЗТОЧЕН ЯЗОВИР "СТУДЕНА"

Бистра СТАЙКОВА

По повод съобщението на в. *„Дневник“*, че синдикатите са поискали да бъде пусната вода от язовир *„Студена“* за завод *„Стомана“*, гражданин пише основателно във форума към статията: *„Профсъюзи на повикване, яко обслужват олигарсите, остава да се обади омбудсмана на повикване.“*

После същият гражданин излага своето становище за причините за кризата в резултат от престъпните машинации на властите и собствениците на *„Стомана“*:

„Завод "Стомана" е ползвал 5 пъти повече вода, отколкото е заявявал и плащал“. 290 литра вода в секунда са отивали към индустриалната зона на Перник, стана ясно от доклад на *„Софийска вода“*.

Докладът е направен от служители на *"Софийска вода"* за периода 25-28 ноември 2019 г. и е изискан от председателя на Общински съвет-Перник Димитър Колев. Вчера той беше публикуван в сайта *Za Pernik*.

Обяснението е, че кранът към индустриалната зона на Перник е повреден. Така въпреки заповедта на министъра на екологията Нено Димов от 11 ноември 2019 г. водата за промишлени нужди на завод *"Стомана"* да бъде спряна, за завода са отивали по 290 литра в секунда вода.

Ако приемем, че месецът е 30 дни, 290 литра в секунда означава, че *"Стомана"* ползва 751 680 куб. метра вода. Ако месецът е 31 дни, излиза, че количеството е 776 736 куб. метра.

От януари тази година завод *"Стомана"* заявява в Министерството на екологията, че ползва 150 000 куб. метра вода.

Значи всеки месец *"Стомана"* е ползвал 600-626 хиляди кубика вода повече, отколкото е заявявал.

Тези сметки обясняват защо години наред *"Стомана"* отказва да черпи вода от специално построения за нея язовир *"Пчелина"*, въпреки многократните настоявания на *"Напоителни системи"*. Дори водата оттам да е двойно поевтина, отколкото от *"Студена"*, количеството е 6 пъти по-голямо. А тъй като *"Стомана"* би бил единсвения ползвател на вода от яз. *"Пчелина"*, количеството не може да се скрие като загуби по трасето и да се надпише в сметките на битовите абонати.

Сметките показват и пълната безхаберност на Министерството на екологията и лично на министър Нено Димов, който всеки месец подписва план колко вода да се черпи от язовор *"Студена"*. През миналата година той е разрешавал по 280 000 кубика на метър на *"Стомана"*. От януари тази година ги е намалил на 150 000 кубика. Заводът не е възроптал, не е намалил производството си. Просто е продължил да ползва 750 000 кубика месечно, но вече е плащал не 280 000, а само 150 000 кубика.

Не се знае откога разваленият кран пропуска по 290 литра в секунда. Възможно е това да е от десетилетия и спестената от *"Стомана"* сума да е над 100 милиона лева.

За толкова пари си заслужава да оставиш един град без вода, нали?

ДОНЕСЕНИЕ
до г-н главния прокурор Гешев

Относно: престъпното изтребление на народа на България

Минчо МИНЧЕВ

Тези начални редове са само опит да измоля извинение от читателите, пред които се чувствам някак виновен. В началото на тази година се зареди ха мои публикации във вестника, които може би нарушиха баланса в съотношението – **автори-редактор**. В бр. 1 и 2 наченах своите **Записки за обезкостяването на България** под общото заглавие *„Вратите на новото робство“*, **но ги прекъснах, за да откликна на историческия, според мен, час, отмерен от часовника на Кремъл, с обръщението на Путин пред властовия и политически елит на Русия. Пропуснах брой 4 умишлено, в стремежа си да спазя практиката да не доминира на страниците на** *„Нова Зора“*, **нейният главен редактор,** нещо към което съм се стремял през годините. *„Смирение паче гордости!“* ме учеше някога майка ми, още от времето, **когато не разбирах, че иде реч за скромността, която краси човека.**

Днес пак я захващам издалече, макар че подтикът е скорошен - сблъсъците между полиция и протестиращи граждани на 27 януари т.г. и масираният кризисен пиар на властта по този и други поводи. Те очертават само видимата част от асбейрга на вледеняващото отчуждение между народа и, уви, не само това *„законно и демократично избрано правителство“*, което **наскоро преодоля съвсем демократично поисканият от опозицията, заради рецидивите на неговата политика, четвърти вот на недоверие. При това желязно аргументиран и логически обоснован.**

Въпреки нашествието на удобни свидетели и *„говорещи глави“* **в правилните медии; въпреки задружният хор на политолози, социолози и социални антрополози; въпреки старанието на услужливи водещи и прочие селектиращи правилното екранно присъствие на** *„опитомени авторитети“*, **мъката на днешния български ден, в резултат на демократичното ни битие, от 30 години насам, все така остава ненаписана, и както е казал разстреляният огняро-интелигент -** *„сама в пространството се скита“*.

А народът ни чезне, България вехне като осланена, и нека да си напише името този, който вижда края на това безвремие. Да беше Де Гол, може би щеше да каже: *„Обстоятелствата са против нас, да променим обстоятелствата!“* Но България няма своя Де Гол и за *„Зора“* остава поне да ги назове или малко от малко поне да ги посочи. **Това се опитвам да направя и аз с това свое „Донесение“ до г-н главния прокурор Гешев.**

Поведението на такива като нас, които отдавна сме се заели *„да отваряме очите на народа с клечки“*, **както изплака навремето непрежалимият Николай Хайтов, отдавна е обект не само на неразбиране от страна на** *„медийния планктон на конюктурата“*, но и на по-сериозни хора, които като ни засвидетелстват своите симпатии за непримиримостта през годините, все пак не пропускат да ни посъветват и да попроменим курса на своето *„ирационално поведение“*. Сиреч, искат да ни кажат, че достатъчно сме работили срещу себе си.

Като им благодарим най-сърдечно ние все пак **оставаме до някои истини, зашифровани в откровението на г-н Строуб Талбот, преди години,** който в битността си на зам.-държавен секретар на Държавния департамент на САЩ, с безпардонен цинизъм заяви: *„Навлизаме в период на неоантичност. Ще има каста на посветените. Останалите ще строят пирамиди!“*.

Тъкмо затова сме на мнение, че е необходим

честен прочит на фактите и дълбоко осмисляне на ситуацията,

в която се намира народът ни. Ако успеем да ги систематизираме дори частично и ги разкажем на разбираем език, **един честен анализ би посочил и пътищата, и средствата, с които може да бъде изваден народът ни на брега на спасението.**

Бързам да подчертая обаче, че **нито авторът, нито някой друг край него, е давал заявка да повтори подвига на Мойсей.** В *„ирационалността“* **на нашето поведение, обаче, при добро желание, може да бъде открита и неподправената ни обич към тази земя, отредена ни от Бог и от нашите предци, за народа ни, и за всеки от нас, като земя за хляб, дом и гроб! И именно тревогата за бъдещето е тази, която ни кара да надничаме отвъд стобора на суетата и да не бъдем сговорчиви като мнозина правилни и примирени люде. Пък каквото сабя покаже и волята Господня!**

През 2019 г. се случи така, че през месец март се зачетох в **Справочника на ЦРУ.** Разбирасе, интересувах се най-вече **за България.** В него обаче се **натъкнах на данни, които буквално ме стъписаха.** Оказа се, че **към месец юли 2018 г. населението на България е възлизало на 7 057 504 души! Докато щраках на елката някак си се успокоявах мислено, че разликата до 9 милиона, ще са онези българи, прокудени за насъщния, из страните на ЕС, САЩ, Канада и навсякъде по света. Оказа се обаче, че статистиците на ЦРУ добре са си свършили работата: тези българи, данните на които са поместени и в ЕСГРОН и в избирателните списъци, са включени в цифрата 7 057 504! Получаваше се някаква чудовищна разлика от 1 900 000 души, за която, не че не бях подготвен, но която просто ме потресе. Излизаше, че за 30 години, дори за 20 и по-малко, тези хора просто се бяха изпарили! Сходни данни посочваха и НСИ и Докладът за състоянието на Националната сигурност, както и Демографската прогноза на ЕВРОСТАТ...** Капак на всичко бяха **подробните данни**, за заболявания и смъртност, поместени в **Националната здравна стратегия на МЗ,** които въобще не искам да повтарям, защото са направо смазващи.

Тогава си спомних, че някъде бях прочел

дифиницията за здраве,

която по памет е горе-долу такава: *„Състояние на пълно физическо и социално благополучие, а не просто отсъствие на болест или недъг“*.

Какво се бе случило, че за 30 години българите с такъв темп са измирали, а държавата ни е загубила 21% от населението? И кои са факторите за това, че според последните данни *„скоростта на измиране“* **на българския етнос е буквално спираща дъха – 15 души на час!? С 15 души на час намалява населението на България**

Не искам да продължавам с това **дълбоко неприятно за мен като автор изложение,** защото мизерията на българското битие и стресът са дотолкова очевидни и значими, че **съставят не само фонът и рамката на една картина с трагичен сюжет, но открояват с безпощадна яснота и онези изкуствено създадени и насилствено наложени против волята на хората фактори, които недвусмислено поставят България на предно място след държавите с най-ефективно и мощно лишаване от правото на живот на собственото си население!**

На стр. 10

Приказка за одъра

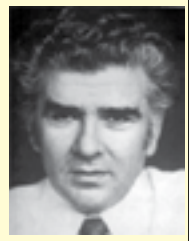

Андрей ГЕРМАНОВ

Беше то веднъж през пролетта.
Той я грабна като вълк от брода,
стори я жена, а сутринта
сам скова от груби талпи одър.

Всичко помни одърът - по здрач
как си лягаха с любов голяма,
как веднъж внезапен тънък плач
проеча над златната му слама.

Взе мъжът ръбатата тесла,
одъра със нови талпи стегна
и жената меко го постла -
малкият да има где да легне.

Одърът започва да расте -
силна беше младата невяста.
Всяка пролет писваше дете,
искаше да му направят място.

Местеха се другите полек
настрани по меката му слама,
за да може новият човек
да лежи до пазвата на мама...

Сетне той престана да расте,
позатихна, взе да опустява -
всяка есен някое дете
от гнездото нейде отлетява.

И остана одърът широк,
празен като шепата, която
седем гургулици на възбог
пуснала е в синевата.